

Sygn. akt X P 203/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

W., 13.09.2013 r.

Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieście Wydział X Pracy i Ubezpieczeń Społecznych we W. w składzie:

Przewodniczący SSR Alicja Rudnicka

Protokolant Dominika Gorzqd

po rozpoznaniu w dniu 6 września 2013 r. we Wrocławiu

na rozprawie sprawy

z powództwa **K. P.**

przeciwko **Z. Z. prowadzącemu jednoosobową działalność gospodarczą pod nazwą „A. (...) .H. (...)” we W.**

o sprostowanie świadectwa pracy

I. uchyla wyrok zaoczny Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia z dnia 24 kwietnia 2013 r. sygn. akt XP 203/13;

II. prostuje świadectwo pracy wystawione powódce K. P. przez pozwanego Z. Z. z dnia 2 lipca 2012 r. w ten sposób, że:

- w pkt 1 w miejsce nazwiska (...) wpisuje (...),

- w pkt 2 wykreśla słowo „handlowiec”,

- w pkt 3 wykreśla słowa „rozwiązanie za wypowiedzeniem (art. 30 § 1 pkt 3 k.p.)” i w to miejsce wpisuje „rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p.”,

- w pkt 4 ppkt 1) wykreśla słowa „3 dni w 2003 r.”,

- w pkt 4 ppkt 3) wpisuje „wykorzystała urlop wychowawczy w okresach od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. i od dnia 29 kwietnia 2008 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r.”,

III. oddala dalej idące powództwo;

IV. zasądza od pozwanego Z. Z. na rzecz powódki K. P. kwotę 60,00 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;

V. nakazuje pozwanemu Z. Z. uiszczyć na rzecz Skarbu Państwa (Kasa Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia) kwotę 30,00 zł tytułem opłaty sądowej od pozwu, od uiszczenia której powódka była zwolniona z mocy ustawy.

UZASADNIENIE

Powódka K. P. – reprezentowana przez profesjonalnego pełnomocnika – wniosła w dniu 20 lutego 2013 r. do tutejszego Sądu pozew przeciwko Z. Z. prowadzącemu działalność gospodarczą pod firmą (...) o sprostowanie świadectwa pracy w taki sposób, aby:

- w punkcie 1 wpisać w miejsce nazwiska (...) nazwisko (...);
- w punkcie 2 wykreślić wyraz „handlowiec”;
- w punkcie 3 wpisać „rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p.”;
- w punkcie 4 wykreślić „3 dni w 2003 r.”, i wpisać „wykorzystała urlop wychowawczy od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 11 grudnia 2007 r.” i „od dnia 30 kwietnia 2008 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r.”;
- w punkcie 10 wykreślić „od dnia 03.09.2003 r. do dnia 16.09.2003 r.” i „od dnia 17.09.2003 r. do dnia 19.04.2010 r.” a wpisać „od dnia 03.09.2003 r. do dnia 02.10.2003 r.”, „od dnia 01.11.2006 r. do dnia 11.12.2007 r.” oraz „od dnia 30.04.2008 r. do dnia 19.04.2010 r.”

oraz wniosła o zasądzenie od pozwanego na rzecz powódki kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powódka wskazała, że Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2012 r. nakazał pozwanemu, aby wydał powódce świadectwo za okres zatrudnienia w jego przedsiębiorstwie, tj. od dnia 18 sierpnia 2003 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r. Pozwany doręczył powódce świadectwo pracy dopiero w toku prowadzonego postępowania egzekucyjnego, tj. w dniu 16 listopada 2012 r., z datą wystawienia na dzień 2 lipca 2012 r. Z uwagi na fakt, iż świadectwo zawierało informacje niezgodne ze stanem faktycznym, powódka zażądała jego sprostowania, czego pracodawca nie uczynił, jak również nie powiadomił powódki o odmowie sprostowania.

Wyrokiem zaocznym z dnia 24 kwietnia 2013 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia sprostował świadectwo pracy powódki z dnia 2 lipca 2012 r. w ten sposób, że: w pkt 1 wykreślił nazwisko (...) i wpisał (...), wykreślił zapis: „od 17.09.2003 r. do 19.04.2010 r. nie świadczyła pracy”, w pkt 2 wykreślił „handlowiec”, w pkt 3 w miejsce słów: stosunek pracy ustal w wyniku a) „rozwiązanie za wypowiedzeniem (art. 30 § 1 pkt 3 k.p.) wpisał stosunek pracy ustal w wyniku „rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p.” w pkt 4 wykreślił „3 dni w 2003 r.” wpisał „wykorzystała urlop wychowawczy od dnia 1 listopada 2006 do dnia 11 grudnia 2007 r.” i „od dnia 30 kwietnia 2008 do dnia 19 kwietnia 2010 r.”, w pkt 10 wykreślił „od dnia 03.09.2003 r. do dnia 16.09.2003 r.” i „od dnia 17.09.2003 r. do dnia 19.04.2010 r.” wpisał „od dnia 03.09.2003 r. do dnia 02.10.2003 r.”, „od dnia 01.11.2006 r. do dnia 11.12.2007 r.” oraz „od dnia 30.04.2008 r. do dnia 19.04.2010 r.” a także zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 120 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego.

W dniu 17 maja 2013 r. pozwany – działając przez profesjonalnego pełnomocnika - wniósł sprzeciw od powyższego wyroku zaocznego wnosząc o jego uchylenie. Jednocześnie pozwany uznał powództwo w zakresie w jakim powódka domaga się sprostowania świadectwa pracy poprzez:

- wykreślenie w punkcie 2 świadectwa pracy słowa „handlowiec” i wpisania w punkcie 3 świadectwa pracy słów: „rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p.”
- wpisanie w punkcie 4 świadectwa pracy wykorzystanych przez powódkę urlopów wychowawczych, z tym zastrzeżeniem, że wskazuje, iż powódka wykorzystała urlopy wychowawcze w okresach: od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 roku i od dnia 29 kwietnia 2008 roku do dnia 19 kwietnia 2010 r. i wniósł o oddalenie powództwa w pozostałym zakresie i zasądzenie od powódki na rzecz pozwanego kosztów sądowych, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu sprzeciwu pozwany w pierwszej kolejności wskazał, że powódka nie zachowała przewidzianego przez przepis art. 97 § 2¹ k.p. terminu do wystąpienia z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa pracy albowiem świadectwo zostało jej doręczone w dniu 16 listopada 2012 r., natomiast kierowany do pracodawcy wniosek o sprostowanie został doręczony mu 27 listopada 2012 r. W dalszej części pozwany wskazał, że sprzeciwia się

sprostowaniu świadectwa pracy w sposób wskazany w zaskarżonym wyroku poza zakresem, który uznał w petitum pozwu.

W trakcie rozprawy strony podtrzymały swoje stanowiska, a pozwany dodatkowo wskazał, że uznaje powództwo w zakresie w jakim powódka wnosi o wykreślenie w pkt 4 pdpkt 1) słów „3 dni w 2003 r.”

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

K. P. (uprzednio S.) była zatrudniona u pozwanego Z. Z. prowadzącego działalność gospodarczą pod firmą (...) w okresie od dnia 18 sierpnia 2003 r. do 19 kwietnia 2010 r. w pełnym wymiarze czasu pracy na stanowisku kierowcy.

dowód: odpis wyroku Sadu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 11 kwietnia 2012 r. – k. 5

świadectwo pracy – k. 7

W trakcie trwania okresu zatrudnienia powódka wykorzystała urlop wychowawczy w okresie od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. i od dnia 29 kwietnia 2008 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r., jednocześnie nie korzystała ona z urlopu wypoczynkowego otrzymując z tego tytułu stosowny ekwiwalent.

Z dniem 19 kwietnia 2010 r. powódka w oparciu o art. 55 § 1¹ k.p. rozwiązała bez wypowiedzenia umowę o pracę.

dowód: zeznania stron

okoliczność bezsporna

Z uwagi na fakt, iż pozwany nie wydał powódce po ustaniu stosunku pracy świadectwa Sąd Rejonowy dla Wrocławia – Śródmieścia wyrokiem z dnia 11 kwietnia 2012 r. nakazał wydanie tegoż świadectwa.

dowód: odpis wyroku Sadu Rejonowego dla Wrocławia – Śródmieścia z dnia 11 kwietnia 2012 r. – k. 5

W toku postępowania egzekucyjnego w dniu 16 listopada 2012 r. powódce zostało doręczone świadectwo pracy.

W treści świadectwa stwierdzono, że K. S. była zatrudniona w (...) .H. (...) w okresie od 18 sierpnia 2003 r. do 19 kwietnia 2010 r. w pełnym wymiarze czasu, jednak od 17.09.2003 r. do 19.04.2010 r. nie świadczyła ona pracy. W punkcie 2 wskazano, że w okresie zatrudnienia powódka wykonywała pracę kierowcy-handlowca, a w pkt 3 że stosunek pracy ustał w wyniku rozwiązania za wypowiedzeniem (art. 30 § 1 pkt 3 k.p.). Treść pkt 4 stwierdzała, że w okresie zatrudnienia wykorzystała urlop wypoczynkowy w wymiarze 3 dni w 2003 r., zaś pkt 10 wymienił jako okresy nieskładkowe: „03.09.2003 r.-16.09.2003 r. – choroba pracownika – nieobecność usprawiedliwiona niepłatna (brak wymaganego okresu ubezpieczenia); 17.09.2003-19.04.2010 – nie świadczenie pracy”.

okoliczność bezsporna

Pismem z dnia 23 listopada 2012 r. pełnomocnik powódki złożył wniosek o sprostowanie świadectwa pracy w punkcie 1,2,3,4 oraz 10. Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 27 listopada 2012 r.

dowód: pismo z dnia 23 listopada 2012 r. wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru – k. 10 -10v

zeznanie pozwanego

Pozwany nie sprostował świadectwa w sposób wskazany we wniosku powódki.

okoliczność bezsporna

Sąd zważył, co następuje:

Z uwagi na fakt, iż – prawidłowo zawiadomiony – pozwany Z. Z. nie stawił się na rozprawę w dniu 24 kwietnia 2013 r. Sąd w myśl art. 339 k.p.c. wydał w niniejszej sprawie wyrok zaoczny przyjmując za prawdziwe twierdzenia powódki o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie.

Na skutek wniesionego przez pozwanego w terminie sprzeciwu od wyroku zaocznego z dnia 24 kwietnia 2013 r. Sąd ponownie w oparciu o art. 347 k.p.c. rozpoznał sprawę pod kątem zasadności żądania pozwu i w tym zakresie doszedł do przekonania, że powództwo należało uwzględnić jedynie w zakresie w jakim pozwany uznał żądanie pozwu, w pozostałym zaś podlegało oddaleniu.

Sąd uchylił zatem wyrok zaoczny w pkt I. sentencji wyroku, w pkt II. sprostował świadectwo pracy w zakresie w jakim żądanie pozwu zostało uznane przez pozwanego, w pozostałym zaś zakresie w pkt III. sentencji powództwo oddalił .

W pierwszym rzędzie należy wskazać, że podstawą materialnoprawną roszczenia powódki był art. 97 § 2¹ k.p. zgodnie z którym pracownik może w ciągu 7 dni od otrzymania świadectwa pracy wystąpić z wnioskiem do pracodawcy o sprostowanie świadectwa. Zgodnie z § 5 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 15 maja 1996 r. w sprawie szczegółowej treści świadectwa pracy oraz sposobu i trybu jego wydawania i prostowania pracodawca w ciągu 7 dni od otrzymania wniosku pracownika powinien się do niego ustosunkować. W tym więc terminie, w przypadku uwzględnienia wniosku, wydaje pracownikowi nowe świadectwo pracy, zaś w razie odmowy jego sprostowania powiadamia o tym na piśmie pracownika. Nieuwzględnienie wniosku w sprawie sprostowania – przez co należy rozumieć także brak reakcji na wniosek pracownika, jak i częściowe tylko jego uwzględnienie – daje dopiero pracownikowi prawo do wystąpienia w ciągu 7 dni od dnia zawiadomienia o odmowie sprostowania z żądaniem do sądu pracy.

Na podstawie powyższej analizy przepisów prawnych, należy stwierdzić, że o dopuszczalności wystąpienia z powództwem z art. 97 § 2¹ k.p. decyduje w pierwszym rzędzie spełnienie warunków formalnych, tj. wyczerpanie postępowania reklamacyjnego. Sąd bowiem przy rozpoznawaniu powództwa o sprostowanie świadectwa pracy, bada w pierwszej kolejności dochowanie przez pracownika terminu do wystąpienia z wnioskiem do pracodawcy a następnie dochowanie terminu do wystąpienia z powództwem do Sądu. Tym samym należy skonstatować, że przed wyczerpaniem trybu reklamacyjnego niedopuszczalna jest sądowa droga dochodzenia sprostowania świadectwa pracy.

Reasumując pracownik ma możliwość wystąpienia do sądu pracy z żądaniem sprostowania świadectwa pracy wyłącznie po uprzednim skierowaniu wniosku o takie sprostowanie do pracodawcy i tylko w razie jego nieuwzględnienia przez pracodawcę lub nieotrzymania w terminie żadnej odpowiedzi.

Bezsporne w przedmiotowej sprawie było, że pozwany doręczył powódce świadectwo pracy w dniu 16 listopada 2012 r., zaś pismem z dnia 23 listopada 2012 r. wniosła ona o sprostowanie tegoż świadectwa w pkt 1,2,3,4 i 10. Pismo to zostało doręczone pozwanemu w dniu 27 listopada 2012 r., co potwierdza zwrotne potwierdzenie odbioru przesyłki pocztowej podpisane przez osobę upoważnioną od odbioru korespondencji i opatrzone pieczęcią firmową.

Sąd podkreśla, że dochowanie terminu do wystąpienia z wnioskiem do pracodawcy należy badać z punktu widzenia art. 61 k.c. w zw. z art. 300 k.p., a nie według reguł kodeksu postępowania cywilnego. Wniosek kierowany do pracodawcy jest bowiem oświadczeniem woli, które jest złożone z chwilą, w której doszło do adresata w taki sposób, że mógł się on zapoznać z jego treścią. Tym samym w realiach niniejszej sprawy, aby 7-dniowy termin do dochodzenia roszczenia został zachowany przesyłka polecona zawierająca wniosek o sprostowanie świadectwa pracy winna być doręczona pozwanemu najpóźniej w dniu 23 listopada 2012 r., podczas gdy tego dnia powódka dopiero nadała wniosek w urzędzie pocztowym.

Z uwagi na niedochowanie powyższego terminu ustawowego, Sąd sprostował świadectwo w zakresie w jakim pozwany uznał żądanie pozwu, albowiem zgodnie z art. 213 § 2 k.p.c. sąd jest związany uznaniem powództwa, chyba że uznanie jest sprzeczne z prawem lub zasadami współżycia społecznego albo zmierza do obejścia prawa. Świadectwo pracy

podlegało, zatem sprostowaniu zgodnie z treścią uznania ujętego w sprzeciwie od wyroku zaocznego i stanowiska pozwanego przedstawionego w trakcie rozprawy w dniu 6 września 2013 r., tj. w:

- pkt 2 poprzez wykreślenie słowa „handlowiec”;
- pkt 3 poprzez wykreślenie „rozwiązania za wypowiedzeniem (art. 30 § 1 pkt 3 k.p.) i wpisanie w to miejsce „rozwiązanie umowy o pracę w trybie art. 55 § 1¹ k.p.”;
- pkt 4 ppkt 1) poprzez wykreślenie słów „3 dni w 2003 r.”;
- ppkt 3) poprzez wpisanie „wykorzystała urlop wychowawczy od dnia 1 listopada 2006 r. do dnia 31 grudnia 2007 r. i od dnia 29 kwietnia 2008 r. do dnia 19 kwietnia 2010 r.”

Dodatkowo należało także sprostować nazwisko powódki, albowiem zasadność roszczenia powódki w tym zakresie wynikała z treści prawomocnego wyroku tut. Sądu z dnia 11.04.2012r. sygn. akt XP 138/11, który jest wiążący nie tylko dla innych Sądów, ale także dla stron tego postępowania.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd orzekł o sprostowaniu świadectwa pracy i oddaleniu powództwa w pozostałym zakresie odpowiednio w pkt II. i III. sentencji wyroku.

Orzeczenie o zwrocie kosztów zastępstwa procesowego w punkcie III. sentencji wyroku, znajduje podstawę w treści art. 100 zd. 2 k.p.c., zgodnie z którym Sąd może nałożyć na jedną ze stron obowiązek zwrotu wszystkich kosztów, jeżeli jej przeciwnik uległ tylko co do nieznacznej części swego żądania. W niniejszej sprawie Sąd w znacznej części sprostował świadectwo pracy, w pozostałym zaś zakresie oddalił powództwo z powodu niedochowania ustawowego terminu 7 dni przewidzianego na wystąpienie do pracodawcy z wnioskiem o sprostowanie wadliwej treści wystawionego świadectwa pracy. Z uwagi na uwzględnienie żądania pozwu w znacznym zakresie, Sąd postanowił oprzeć rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów na przepisie art. 100 zd. 2 k.p.c. i tym samym obciążyć nimi pozwanego. Jednocześnie w niniejszej sprawie nie było podstaw do zastosowania art. 101 k.p.c. albowiem z jednej strony pozwany dał powód do wytoczenia powództwa, z drugiej zaś nie uznał żądania pozwu w całości.

Na koszty niezbędne do celowego dochodzenia swych praw przez powódkę obejmowały koszty zastępstwa procesowego w kwocie 60 zł (§ 11 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu).

Sąd – w oparciu o art. 133 u.k.s.c. - nakazał uiszczyć pozwanemu na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w postaci opłaty sądowej od pozwu, od której powódka była z mocy ustawy zwolniona.

Z uwagi na powyższe, należało orzec jak w sentencji.